

hostinské, řeznictví a uzenářství (srovnej nález Boh. A 5226/24). Právním proto neposoudil žalovaný úřad daný případ s hlediskem stížností uplatňovaných.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 6. září 1950, č. 15.975/50.)

K §§ 17 a 194 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Přihláška či odhláška musí nemocenské pojišťovně skutečně dojít a nestačí pouhý průkaz zaměstnavatelův o jejím odeslání.

Stěžovatel během řízení netvrdil, že odhlášky zmíněných zaměstnanců k pojišťovně skutečně došly, naopak v podání ze dne 27. října 1926 sám uvedl, že se odhlášky na poště ztratily, což také pojišťovna připustila, dlužno proto mít za nesporné, že ony odhlášky k pojišťovně vůbec nedošly. Po stránce právní se vývody stížnosti zahrocují v právní názor, že k splnění odhlašovací povinnosti, jak ji stanoví § 17 cit. zák., stačí, byla-li odhláška v zákonné lhůtě odevzdána poštovní dopravě, aniž záleží na tom, zda pojišťovně skutečně došla. Ustanovení tohoto obsahu cit. zákona č. 221/1924 nemá, zejména není ustanovení takové v § 17, jenž předpisuje, že přihlášku (odhlášku) jest učiniti u příslušné nemocenské pojišťovny. Předpis § 194 cit. zákona — který tu asi má stěžovatel na mysli — stanoví, že lhůtu podle tohoto zákona je považovati za zachovánu, bylo-li v ní podání prokazatelně odevzdáno poště nebo telegrafu. Předpis ten však předpokládá, že podání na místo podací zákonem určené — jímž je v daném případě vzhledem k předpisu § 17 nemocenská pojišťovna — skutečně došlo. Názor ten vyslovil nejvyšší správní soud již ve svém nálezu Boh. A 7929/29 a trvá na něm i v tomto případě, odkazuje podle § 44 jedn. řádu na bližší odůvodnění uvedeného nálezu.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 11. září 1950, č. 14.255/50.)

Pensijní pojištění.

(Podává odborový přednosta dr. Bronislav Wellek.)

Výklad ustanovení § 73, odst. 7., posl. věty zákona č. 89/1920.

Rozhodnutím ze dne 15. února 1928, č. 1645-IV/5, vyslovilo minist. soc. péče, změnivši k odvolání firmy J. O. v Praze rozhodnutí zemské správy politické v Praze ze dne 16. února 1927, č. 62.487, že F. C. v zaměstnání u jmenované firmy v době od 22. února 1925 do 12. června 1925 nepodléhal pojistné povinnosti podle § 1 zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n., ježto nebyl k firmě v poměru služebním (§ 1151 všeob. obč. zák.), takže chybí nezbytný předpoklad pro pojistnou povinnost, stanovený v cit. § 1, odst. 1.

Na toto rozhodnutí podal stížnost Všeobecný pensijní ústav v Praze.

Žalovaný úřad v odvodním spise namítá, že stížnost jest pro nedostatek předpokladů § 2 zákona o správním soudě nepřijatelná, poněvadž naříkaným rozhodnutím nebylo nijak zasazeno do subjektivních práv stěžující si strany. Poukazuje na § 73, odst. 7., pens. zákona, podle něhož po vzniku pojistné události veškeré ohlášky podle odstavce 1. a 2. tohoto paragrafu jsou nepřijatelné, a míní, že Zemská úřadovna I. Všeob. pensijního ústavu, řídící se tímto ustanovením, nepřijala ani firmou zaslou částku k náhradě prémie za zemřelého F. C., že neměla proto ani vydávati výměr o jeho pojistné povinnosti, který vzhledem k citovanému zákonnému předpisu je významu pouze akademického.

Nejvyšší správní soud nemohl názoru tomu přisvědčiti.

Zemská úřadovna I. Všeobecného ústavu pensijního zjistila výměrem ze dne 9. ledna 1926, č. 850, zrušeným v pořadu instančním naříkaným rozhodnutím z důvodů věcných, že F. C. v době svého zaměstnání u firmy J. O. v Praze podléhal pensijnímu pojištění. Zjistiti pojistnou povinnost je pensijní ústav oprávněn, i když nastala pojistná událost (arg. § 73, odst. 7., poslední věta a contrario).*) Výměrem tím Zemská úřadovna vyslovila, že na jmenovaného a jeho zaměstnavatele v onom období se vztahovaly předpisy pensijního zákona. Nevyvodila-li z tohoto svého zjištění zároveň důsledky rázu materiálně právního, nelze proto ještě shledati, že jde o rozhodování čistě akademické, jež není způsobilé dotknouti se subjektivních práv stěžující si strany, a to již proto ne, poněvadž se nedá a priori vylučovati, že úřadovna na podkladě svého zjišťovacího výroku neuplatní nároků plynoucích z pensijního zákona, zejména že nepředepíše zaměstnavateli — ať již právem čili nic — ušlé pojistné prémie, což si Zemská úřadovna zřejmě vyhradila v cit. výměru z 9. ledna 1926 slovy:

»Výměrem tímto nerozhoduje se ani o předepsání prémie ani o započitatelnosti této doby...«

Nemohl proto Nejvyšší správní soud uznati stížnost nepřipustnou.

Ve věci samé Nejv. správní soud zrušil naříkané rozhodnutí podle § 6 zákona o správním soudě pro vady řízení.

(Nález ze dne 30. září 1930, č. 15076/30.)^{*}

P o z n á m k a.

Naproti tomu vyslovil Nejvyšší soud v Brně rozhodnutím ze dne 8. září 1928, Rv I 1877/27 (uveřejněným pod č. 8286 sbírky rozhodnutí nejvyšších soudních stolic [ročník X (1928)], sešit 12.), že správním úřadům není zákonem uloženo, aby řešily otázku pojistné povinnosti jako otázku předurčující pro soukromoprávní spor o náhradu škody z opominutí přihlášky k pens. pojištění. Není úkolem úřadů správních řešiti in abstracto otázky veřejného práva za tím účelem, aby se pak strany mohly dovolávati výroku správního úřadu ve sporu o nárocích soukromoprávních. Odchyłka od této zásady musila by býti stanovena zákonem.

*) Bližšího odůvodnění tohoto zcela nového výkladu cit. ustanovení nález pohříchu nepodává.